

Pias

första långritt

Eva Berggren

 SAGA
LITÉRATUR

Pias

första långritt

Eva Berggren

SAGA

Eva Berggren

PIAS FÖRSTA LÅNGRITT

SAGA EGMONT

Pias första långritt

Copyright © 1980, 2018 Eva Berggren og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711802717

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

1

— Nej, dom får inte! sa Pia högt och knöt händerna. Jag måste stoppa dom!

Men hon stod kvar intill staketet utan att säga något. Tittade bara på de fyra människorna runt den rödbruna unghästen ute på ängen.

Det var Pias pappa, Rolf, som höll hästen, och närmast honom stod Lars, pappas bästa vän. Så var det veterinären och hennes assistent — en kille i tjugoårsåldern.

— Vi måste vara minst fyra, hade veterinären sagt när Rolf ringde till henne en vecka tidigare.

Och nu stod de där omkring Boy — och unghingsten var lugn, nyfiken och godtrogen.

Stick din väg, tänkte Pia och ville ropa det högt åt sin häst. Men han skulle ha stannat kvar ändå, han var nästan inte rädd för någonting. Och människor gillade han.

Det syntes på honom nu också. Han nosade intresserat, först på veterinären och sedan på assistenten. Så puffade han vänskapligt med nosen på dem och blåste genom näsborrarna.

Nu väntar han på att de ska klia honom, det syns tydligt, tänkte Pia. Och så ska de i stället ...

— Nej! sa hon igen. Dom får inte! ...

Om hon gick fram och tog tag i Boys grimma och ledde honom därifrån, då skulle ingen kunna hejda henne. Hästen var ju hennes! Om hon gjorde det nu, då skulle hon hinna fram innan de började. Innan de slängde omkull unghingsten och ...

Fast det *måste* ju göras! Pia bet sig i läppen. Om hon hindrade dem nu, då skulle det bara skjutas upp ett litet tag och hon skulle gå här och tänka på det hemska och gruva sig för det dag efter dag. Igen! För precis det hade hon gjort den sista veckan, sedan pappa äntligen lyckades övertala henne och de bestämde sig för den här dagen.

Pia vände sig tvärt om.

Jag går härifrån, tänkte hon. Jag vill i alla fall inte se på

...

Men ändå gick hon inte. Det var som om en annan del av henne tvingade henne kvar där vid staketet, tvingade henne att vända sig om igen och titta på Boy och de fyra omkring honom.

— Nu sätter vi igång! hörde hon veterinären säga.

Hon, veterinären, hette Kajsa, och killen som var med henne hette Ove, det kom Pia konstigt nog ihåg. Fastän hon stått där framför dem stel som en pinne och knappt tagit i hand när de hälsade. Det var då de stigit ur bilen på grusplanen framför stallet.

Men nu ... Nu tog Kajsa fram den långa länken och de fyra grova läderremmarna. Pia lutade sig framåt för att ropa åt Boy.

— Stick!

Ropet blev bara en viskning. Hon hade tappat rösten. Och hon hade inga krafter kvar varken för att springa fram och leda undan hästen eller för att fegt sticka därifrån. Pia satte sig ner i gräset. Det kändes som om hon fick lite

skydd bakom de kraftiga granslanorna, och ändå hade hon fri sikt framåt.

Lars började sätta fast läderremmarna ovanför Boys hovar, runt karlederna. En i taget ... Och unghingsten lyfte snällt benen samtidigt som han vände på huvudet och kikade bakåt. Han undrade nog vad som var på gång.

Du skulle bara veta, tänkte Pia. Då skulle du säkert inte stå där som ett snällt fån och titta. Då skulle du rusa iväg ... Springa och springa så långt bort du kunde komma. Men nu vet du inte!

Pia skakade på huvudet och suckade. Hon lindade armarna hårt kring benen, lutade hakan mot knäna och fortsatte att titta ...

Den sista läderremmen var fastsatt i den långa länken, som skramlade när Lars tog den. Boy lyfte ena benet och satte det prövande i marken igen. Så höjde han huvudet och vidgade näsborrarna — skramlandet från länken oroade honom.

Men Rolf, Pias pappa, strök hästen över nosen och pratade lugnande med den. Och Boy stod stilla igen.

Länken trädde genom järnöglorna på läderremmarna, och sedan tog Kajsa tag i länkändan och ställde sig några steg från de andra.

Ove stod på motsatta sidan om hästen och höll i ett band som liknade en lång sadelgjord. Den var fäst i Boys ena framben och löpte över hans manke.

Till sist tog Lars tag i länken intill veterinären, medan Rolf var beredd vid hästens huvud.

— Ett ... två ... sa Kajsa så högt att Pia också hörde det. Tre!

Boy försökte stegra sig. Men länken drog ihop hans ben mot järnöglorna när Lars och Kajsa tog i så mycket de

orkade. En gäll gnäggning full av rädsla, en hård duns — och så låg hästen där på marken. Hjälplos med hopdragna hovar och nertryckt huvud. Nu var det för sent! Boys vilda försök att sparka och ta sig loss hade börjat alldeles för sent.

Rolf höll hästens huvud mot marken medan han fumlade av grimman. Så tog veterinären fram en sorts nospåse med en rem att fästa runt Boys nacke. Kajsa skruvade av metalldelen längst ner på nospåsen och droppade någonting i den från en flaska. Så skruvade hon snabbt på den igen.

Boy gjorde ett häftigt ryck, och Rolf var nära att tappa taget om hans huvud. Hela hästkroppen gungade och benen gjorde små knyckar — det som skulle ha varit vilda sparkar om inte hovarna suttit fast i läderremmarna.

— Boy ... Fina Boy! viskade Pia. Vad är det dom gör med dej?

Hon ville gråta, men kunde inte. Hon ville skrika ... Men hon satt där bara och vaggade fram och tillbaka med hakan mot knäna och hårt knutna händer.

Boy hade lugnat sig nu. Kajsa nickade åt de andra, och Lars tog fram något ur veterinärväskan. Ove band upp hästens ena bakben högt mot buken efter att ha lossat det från den breda läderremmen.

Ingenting kunde hejda dem nu. Ingenting ... Pia ville inte titta, men ögonen höll sig vidöppna. Och plötsligt stod hon upp på sina ben, och hon var på väg fram över ängen utan att hon visste hur det gått till.

Unghästen låg alldeles stilla. De bruna ögonen tittade rakt ut i luften. Tittade långt bort, som om hästen var någon annanstans. Befann sig i en annan värld.

Pia hejdade sig. Boy såg ju ... Boy var ... Han var död!

Märkte de ingenting? Ser ni inte att han är död? ville Pia ropa. Men just då skakade Boy till och slöt ögonen. Han levde ... Pia drog ett djupt andetag. Hon hade bara inbillat sig för att hon tyckte att alltihop var så otäckt och för att hon inte ville vara med om det.

Kajsa skruvade av metalldelen på nospåsen och droppade nya droppar från den bruna flaskan. Sedan stängde hon igen, väntade en stund och lyssnade på hästens andetag som blev djupa och nästan snarkande. Hon flyttade sig till bakdelen av hästen och nickade åt Lars, som räckte något till henne.

Pia rös till. Hon såg att det var en skalpell Lars räckte över. Och hon såg hur Kajsa böjde sig djupare fram över Boy, hur handen med skalpellen sträcktes mot hästens buk. Ofrivilligt tog Pia några steg framåt och nu såg hon tydligt allt som hände.

Kajsa skar ett snabbt snitt i huden på Boys ena testikel, drog fram en konstig klump genom snittet och nöp fast en tång nedanför klumpen. Lars fick hjälpa till att hålla tången, hårt, hårt, en bra stund. Sedan knipsade Kajsa bort klumpen och slängde den ifrån sig.

Där ... Pia svalde. Hon mådde illa. För där i gräset låg Boys ena testikel! Snart skulle den få sällskap av den andra. Och då var den vackra, rödbruna unghästen inte längre hingst. Då hade han blivit kastrerad och kallades för valack.

Pia blundade. Äntligen kunde hon stänga ögonen och slippa se resten. Och hon kom ihåg allt hon och pappa pratat om innan hon gick med på att låta kastrera Boy ...

— Jag tycker det är fel! hade Pia sagt. Det är inte rätt att göra så mot hästar!

— Men vi måste ju! svarade Rolf. Det fattar du väl själv?

— Neej! sa Pia högt.

Rolf tittade på henne med allvarlig blick, och Pia visste att hennes pappa hade rätt. Men hon ville inte medge det, hon ruskade bara på huvudet.

— Neej! sa hon igen.

Pia hade alltid tyckt det var fel med kastrering. Det var ju onaturligt ... Hästar skulle antingen vara hingstar eller ston — inte valacker. Och hennes drömhäst — innan hon fick Boy — hästen som hon fantiserade om i så många år och tänkte på nästan varje kväll när hon låg i sin säng, det var en stor, svart hingst med lång, fladdrande man.

Redan innan Pia hade ridit för första gången, drömde hon om den svarta hingsten. Då bodde hon och pappa inne i stan och hennes föräldrar var inte skilda ...

Pia hade tjatat sig till att få börja rida, och till slut följde pappa med henne till ridhuset. Och hon tyckte det var så roligt med hästarna att hon inte ville gå ifrån stallet. Hon höll till där varje ledig stund. Och hela tiden medan hon skötte hästarna eller red på dem under lektionerna, så fanns tanken på drömhingsten längst bak i huvudet. Det var den hon skulle ha, den skulle bli hennes egen häst så småningom.

Ja, så skildes Pias föräldrar, och hon flyttade med pappa ut på landet medan hennes bror Tommy stannade kvar inne i stan hos mamma. Och den lilla gården, där Rolf och Pia bodde nu, gjorde hennes dröm om en egen häst ännu mer levande. Nu var det möjligt ... Här fanns stall och bete och fin natur för ridturerna.

Men någon svart hingst blev det ändå inte. Nej, Pias första häst blev ett rödbrunt islandshästfö^a. För all del ett hingstfö^a, men sedan slutade likheten med drömhästen.

Och nu ... nu skulle då Pia inte vilja byta bort Boy, vad som än erbjöds henne i hästväg!

Hon hade också Boys mamma, Katla, här hemma på gården. Plus ännu en islandshäst, stoet Svarta, som ägdes av Pias bästa vän, Ann.

Redan från början tyckte Pia illa om tanken på att Boy skulle kastreras. Hon tyckte han skulle få vara hingst. Han var ju så fin och snäll och ... Ja, busig också förstås! Och riktiga unghingstfasoner fick han så småningom. Men han var ganska lydig, och visade dem bara ibland, så ...

Pia funderade och funderade, och pappa tjtade och tjtade. Och när Boy måste skiljas från de båda stona han gått ihop med tidigare — för några oplanerade föl skulle det ju inte bli — då hade Pia börjat inse att han måste kastreras. Men hon ville ändå inte medge det. Och hon kunde inte, kunde bara inte, bestämma sig för det.

Vad Pia önskat, det var att Boy skulle fått gå tillsammans med en liten grupp ston, att han fått vara tillsammans med dem jämt, inte behövt bli hållen i ledlina vid en snabb betäckning där kanske stoets bakben var fastbundna med språnglinor. Nej, en hingst skulle leva fri med sin flock. Få vara med när fölen föddes, och inte bara när de gjordes. Så skulle det vara för alla hingstar, tyckte Pia.

För inte kunde det vara rätt att de oftast stod inlåsta i sina boxar större delen av dygnet. Att de kanske aldrig fick gå ihop med andra hästar, gnagklla en kompis och bli gnagkliade tillbaka. Eller att de aldrig fick ta en snabb galopp över ängarna, sida vid sida med sina hästkompisar.

Nej, så skulle i alla fall inte Boy ha det! Dessutom fanns det ingen lämplig stogrupp till honom på gården. Och Pia visste inte vem som var hans pappa, bara att det var en